

той не мислилъ вече за друго, а само какъ да отмъсти на другаря си.

Не щешъ ли, единъ день се явили на коне царскитѣ вестноски и съ дълги тръби разгласили навредъ по царството, че царскитѣ магарета заболѣли отъ нѣкаква тежка болестъ: день и нощъ реватъ и не щатъ да млъкнатъ.

— Царьтъ ще награди богато този, който ги излѣкува, — обявили вестноскитѣ.

Като чулъ това Луканъ, веднага намислилъ какъ да си отмъсти на Върбана. Той пресрещналъ царскитѣ пратеници и имъ казалъ:

— Азъ знамъ кой може да излѣкува царскитѣ магарета. Чудесенъ лѣкаръ е. Но ще знайте, че той не се признава за лѣкаръ, докато не го натупате хубаво. Хей тамъ въ онази кѣща живѣе.

Отишли пратеницитѣ при Върбана.

— Хайде, тръгвай съ насъ да лѣкувашъ царскитѣ магарета!

— Но азъ не съмъ лѣкаръ, бре хора!

— Ще видимъ! Тръгвай, царска заповѣдъ е това! — и тѣ отвели изплашения Върбанъ при царя. Отишелъ съ тѣхъ и Луканъ — да гледа, какъ съседътъ му ще яде бой.

— Ти ли си прочугиятъ магарешки лѣкаръ? — попиталъ царьтъ Върбана.

— Царю честити, азъ съмъ орачъ, не съмъ лѣкаръ!

Но пратеницитѣ пошушнали на царя, че той е чуденъ лѣкаръ, признава се, само ако го набиятъ.

— Тъй ли? — рекълъ царьтъ. — Почвайте тогава боя!

Габнали царскитѣ хора тоягитѣ, но Върбанъ веднага викналъ:

— Стойте, вѣрно е, азъ съмъ магарешки лѣкаръ

— Видѣ ли, какъ се призна! — засмѣлъ се царьтъ. — Ха да вървимъ при магаретата!

— Сега, като не може да излѣкува

магаретата, ще яде още по-голѣмъ бой, — рекълъ си доволенъ Луканъ.

Отишли въ оградата при магаретата. Поогледалъ ги Върбанъ и рекълъ:

— Я ми доведете и слугитѣ, дето ги гледатъ!

Довели ги. Изгледалъ Върбанъ и тѣхъ и се засмѣлъ.

— Е, позна ли отъ що сж болни магаретата? — попиталъ нетърпеливо царьтъ.

— Познахъ, царю честити, и мога да ги излѣкувамъ. Магаретата ще престанатъ да реватъ тогава, когато слугитѣ ти зареватъ.

— Какъ тѣй? — извикалъ царьтъ.

— Какъвъ е тоя лѣкъ?

— Чудесенъ лѣкъ, царю честити! Накарай да набиятъ слугитѣ и, като зареватъ, попитай ги отъ що сж болни магаретата. Ще ти кажатъ.

— Ама ако не кажатъ, мисли си — рекълъ царьтъ.

Заповѣдалъ той да набиятъ слугитѣ. Заподскачали тоягитѣ. Тогава царьтъ попиталъ слугитѣ:

— Отъ що сж болни магаретата ми?

— Не знаеме, олеле, не знаеме?

— Бийте още! — обадилъ се Върбанъ.

Затропали пакъ тоягитѣ.

— Знаемъ, знаемъ, ще кажеме! — завикали слугитѣ. — Гладни сж, царю честити, прости ни! Ние имъ продавахме храната и прибрахме паритѣ.

— А, тѣй ли било! — извикалъ царьтъ.

Сега и той забелязалъ това, което Върбанъ веднага видѣлъ, че царскитѣ магарета били слаби и пустали, а слугитѣ, гдето ги гледали, охранени и червендалести. Засмѣлъ се царьтъ, заповѣдалъ да нахранятъ добре магаретата, и тѣ млъкнали. После заповѣдалъ да наградятъ слугитѣ му съ още нѣколко тояги за добрата имъ служба, а на Върбана далъ кесия съ жълтици, па му